

Що відображає дзеркало?

У цей бурхливий час політичних емоцій і економічних негараздів Верховна Рада також є дзеркалом суспільства, в якому відображаються всі грані його життя. Яка роль в її діяльності народного депутата? Про це — інтерв'ю кореспондента «ВЧ» з народним депутатом від Іванківського виборчого округу № 218 І. З. КІРІМОВИМ.

На фото: гуманітарна допомога «самоселам» зони відчуження як знак уваги до їх заручницького життя.

— Не так давно Верховна Рада нарешті поповнилась депутатами від більшості виборчих округів, де вони раніше не були обрані. Який тепер розклад у парламенті?

— Переважна більшість депутатського корпусу об'єдналась у фракції і депутатські групи. У парламенті їх — 9. Фракція «Комуністи України за соціально справедливість і народовладдя» налічує 91 депутат, «Аграрники України» — 50, «Центр» — 37, «Реформи» — 36, «Єдність» — 34, Міжрегіональна депутатська група (МДГ) — 32, «Державність» — 29. Фракції Народного Руху України і соціалістична — по 27.

До лівого крила належать фракції «Комуністи України за соціальну справедливість і народовладдя» та соціалістична, а також група аграрників.

Правий блок представляють фракції Народного Руху України, депутатські групи «Центр», «Реформи» та «Державність».

І лівий, і правий блоки під час розгляду тих чи інших питань підтримують депутатські групи «Єдність», «МДГ» та депутати, які працюють у парламенті, не входячи до складу фракцій чи груп.

— Розкажіть, будь ла-

ска, Іване Захаровичу, про вашу особисту роботу в парламенті?

— У Верховній Раді діє такий порядок роботи. Перші три тижні місяця всі депутати працюють у парламенті. Пленарні засідання тривають з десятої години до 14.30 хвилин. У другій половині дня відбуваються засідання комісій. Останній тиждень місяця ми працюємо в округах.

Упродовж минулих тижнів довелося працювати над рядом проектів законів — «Про оплату праці», «Про зону відчуження», «Про радіоактивні відходи» і над внесенням поправок до Закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» та над іншими. Брав участь в обговоренні проекту Закону «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні».

— Що можете сказати конкретніше про цей проект?

— Це вузловий Закон. Але існує певне протистояння між точкою зору Президента та частиною депутатського корпусу і Голови Верховної Ради. Вважаю, що триває політична боротьба, і в ній треба обом сторонам зна-

йти розумний компроміс. Що я під цим розумію? Закон про владу повинен передбачати конкретні функції і Верховної Ради, і Президента та його Адміністрації. Верховна Рада, насамперед, — законодавчий орган, вона повинна творити закони. Влада Президента — виконавча. І не потрібно ці функції змішувати.

Фракція «Державність», до якої я входжу, підтримує пропозицію ліквідації посади Прем'єр-міністра і його заступників, щоб усі міністри безпосередньо були підпорядковані Президенту. Аджє звідси — й більша відповідальність Президента у напрямку виконавчої влади.

Згідно з Законом «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні» повинен зберегтися інститут депутатів. Щоб усіх рівнів їх обирав народ.

Ми також висловили пропозиції за ліквідацією районних у містах Рад. Проект Закону передбачає більше прав на місцях: голови Рад будуть і представниками Президента.

Але хочу звернути увагу на такий момент. Пе-

Що відображає дзеркало?

ред тим, як приймати такі надзвичайно важливі закони, потрібно мати нову Конституцію. Во, наприклад, виникає непорозуміння і неузгодження між трьома такими важливими документами, якнині діюча Конституція України, Закон «Про вибори народних депутатів України» і Закон «Про статус народного депутата України». У першій сказано, що депутат працює в парламенті не на професійній основі. У другому — що може і на професійній, і ні. А в третьому — що тільки на професійному рівні. Як же приймати Закон «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні», коли існує такий нонсенс?..

Подібна розбіжність у тлумаченні Законів і призводить до неплідної роботи депутатів. Хоч є й інші причини цього. Багато хто, крім депутатського обов'язку, має посади в міністерствах, відомствах, крмітетах, а тому надто завантажений роботою. Тож яка тоді віддача від таких депутатів у Верховній Раді?!

— Нас, людей, які постраждали від чорнобильської біди, цікавить, як парламент працює над вдосконаленням діючих «чорнобильських» законів і прийняттям нових?

— Обговорення поправок до Закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» відбулось у Комісії Верховної Ради з питань Чорнобильської катастрофи, членом якої я є. Точиться широка дискусія навколо цих поправок і в інших комісіях. Та у зв'язку з багатьма подіями, які відбуваються в Україні, зокрема, з економічною кризою, «Чорнобильські» питання зміщуються з першого плану. І тому багато депутатів виступають за скорочення пільг, передбачених цим Законом.

Характерно й таке. Навпевне усі пам'ятають доповідь нашого Президента, з якою він у кінці минулого року виступив у парламенті. Жодного слова в ній не сказано про Чорнобиль.

Згодом відбулась зустріч членів фракції «Державність» з Л. Д. Кучмою. Крім питань внутрішньої, зовнішньої і кадрової політики, яка проводиться в країні, звернулися до Л. Д. Кучми з питаннями, які стосуються Чорнобилья. Президент висловив думку, що Мінчорнобиль слід розформувати. Я ж сказав, і мене підтримали депутати, що робити цього не слід. На Мінчорнобиль покладена велика відповідаль-

ність і за переселення людей з 30-кілометрової зони, і відселення жителів з Поліського району Київської області, і з п'яти — Житомирської. Не виконані й обсяги робіт по газифікації і водопостачанню у районах гарантованого добровільного відселення людей і в зоні посиленого радіологічного контролю.

Поправки до цього Закону не позбавляють людей пільг і спрямовані на те, щоб і надалі захищати населення, яке зазнало чорнобильського лиха. У першому читанні поправки до цього Закону будуть розглянуті на третій сесії Верховної Ради.

«Якщо немає змоги нас відселити, — говорили І. З. Кірімову старенькі з Андріївки, Терехів, Ладижич (села, розташовані у зоні відчуження), — то скажіть там, у Верховній Раді, щоб відмінили цю зону.»

На ній також буде обговорено проект Закону «Про зону відчуження». Я буду виступати щодо цього як головний доповідач підкомісії Комісії Верховної Ради з питань Чорнобильської катастрофи.

Коротко про те, чому цей Закон потрібний. Він гарантуватиме вирішення питань, які стосуються відселення людей з 18 населених пунктів Поліського району, а також частини населення з п'яти районів Житомирської області. Адже ці території мають комурсь належати. Хтось має організувати тут контроль, а також рекультивацию земель, відновлення лісових насаджень, заготівлю ділової деревини. По цій території також буде здійснюватись транзитний проїзд транспорту. Думка комісії: щоб зона безумовного (обов'язкового) відселення підпадала під юрисдикцію тих районів, до яких ця територія належала.

Доречно згадати і про обговорення проекту Закону «Про радіоактивні відходи». Цей Закон вже прийнято в першому читанні. Жаль, що лише тепер, майже через дев'ять років після аварії на ЧАЕС, парламент нашої держави працює над рядом законодавчих актів щодо ядерної політики і, зокрема, стосовно ядерної енергії та радіаційної безпеки. Переконали: якби ці законопроекти були прийняті ще до того часу, коли були здані в експлуатацію п'ять атомних електростанцій України (Чорнобильська, Південно-Українська, Запорізька, Рівненська і Хмельницька), то не довелося б нині ліквідувати наслідки аварії на ЧАЕС.

— Іване Захаровичу! До вас на прийом приходять люди. Чи багато таких і

який зміст їх звернень?

— З вересня минулого і до березня нинішнього року зареєстровано понад 400 звернень громадян. Тематика їх найрізноманітніша: від пропозицій щодо змін і поправок до законів, які приймає Верховна Рада, — до конкретної людської долі. Адже часто люди, йдучи до народного депутата, покладають чи не останню надію, що він допоможе їм.

Жодне прохання не залишаю невирішеним. Доводиться звертатись у вищі органи, міністерства, відомства, органи влади районів та областей. За згаданий термін разом з моїми помічниками — ре-

ферентами ми надіслали 155 листів.

Крім офіційно зареєстрованих, багато заяв розглядаємо на місці, у присутності людини і відповідальних осіб, від яких залежить вирішення тих чи інших проблем. На жаль, свавілля чиновників поки що триває...

Найбільше звернень доводиться вирішувати щодо надання людям пільг, пов'язаних з ліквідацією наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Пам'ятаєте «злополучну» постанову № 600 Кабінету міністрів України. Наступного дня після її опублікування ми з головою Київської обласної Ради В. Д. Сіньком вже діяли, щоб відмінити цю постанову: зібрали Комісію Верховної Ради з питань Чорнобильської катастрофи, яка висловила протест проти прийняття постанови, наголошуючи, що документ був несвочасним і протидіав чинному законодавству щодо ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. З приводу цього В. Д. Сінько виступив на зустрічі голів обласних Рад з Президентом. Згодом ця постанова була відмінена.

— З якими проханнями до вас звертаються «самосели»? І взагалі, яка ваша думка щодо цієї категорії чорнобильців?

— Прохань багато. Назву останнє. «Самосели» Ладижич недавно забили тривогу, що поблизу їхнього села мають закрити річковий причал, і тоді «Ракета», єдиний засіб пересування для них і зв'язку із світом, не буде тут зупинятися. З приводу цього зробив депутатський запит президенту Річфлоту України М. А. Славоу, і він допоміг вирішити питання. Причал як діяв, так і діятиме.

Моя мрія, — щоб усі

«самосели», які мешкають у 30-кілометровій зоні, були відселені. Бо якби їх там не обслуговували, який би хліб, борошно та інші товари їм не привозили, вони терплять велику скруту, відірвані від рідних, близьких. Хоча це мужні люди...

— Кого з людей, які йдуть до вас за допомогою, ви найбільше запам'ятали і знаєте?

— Без вагання відповім — жителя Славутича Д. Г. Шумаріна. Йому вже за 90 літ. А які в нього цікаві погляди на життя, шляхи виходу країни з кризи, яка принципова позиція. Дмитро Гаврилович — цікавий співбесідник. Він проповідує здоровий спосіб життя: не п'є спиртних напоїв, не палить цигарок. Щоразу, коли він приходить до мене на прийом, я із задоволенням бесідую з ним.

— Яку допомогу надають вам у вирішенні звернень громадян керівники місцевих органів влади і тих організацій, які діють в 30-кілометровій зоні?

— Поки що не відмовляю ніхто. Добре співпрацюю з виконуючим обов'язки міністра Мінчорнобилья В. І. Холошею, заступником генерального директора НВО «Прип'ять» Ю. П. Грінчуком, директором підприємства «Чорнобильське» В. І. Берцієм.

Особливо приємно і плідно працюється з головою Славутичької міськради В. П. Удовиченком. Ми разом проводимо прийом громадян. А нещодавно зустрічались з представниками громадських організацій Славутича. Шукаємо і знаходимо з Володимиром Петровичем нові форми роботи з мешканцями цього прекрасного міста, намагаємось вирішувати життєво важливі проблеми (забезпечення людей житлом, спорудження дитячих садків, шкіл та ін.). Надалі запланували такі зустрічі з усіма категоріями населення Славутича.

— Чи буваєте на Чорнобильській АЕС?

— На станцію приїжджаю постійно, коли працюю в окрузі, цікавлюсь нагальними питаннями, проблемами енергетики. І мене завжди не полишають думки про перспективу ЧАЕС, соціальний захист майже 600 працівників, які тут працюють...

— Що б ви побажали читачам «Вестника Чорнобилья» і, насамперед, жінкам у цю пожежу днину?

— Усім весняних мрій і прекрасних реалій життя! Здоров'я міцного, у сім'ях злагоди і радості. А жінкам? Нехай їм таланить скрізь і в усьому. Хочеться, щоб прекрасна половина людства ніколи не страждала.

Катерина ВОЛОВИК
Р. С. Службовий телефон народного депутата України І. З. Кірімова — 229-02-63.